

tige retning, så mener vi, at det ikke er langt nok.

Hvis ofres og vidners retssikkerhed skal styrkes, må det ske igennem forbedrede muligheder for at få sagerne fuldstændig belyst, så et strafretligt og ikke mindst et erstatningsretligt ansvar kan placeres, for uden en erstatningsretlig ansvarsplacering er offerets retsstilling ikke blevet så meget bedre.

I alt for mange sager har man set, at vidner og sågar ofre for forbrydelser ikke tør stille sig frem i retten og forklare, hvad der er sket. Særligt i grove sager om rockervold og anden organiseret kriminalitet med store skadelige følger lider vidne og offer af en utrolig stor grad af hukommelsestab.

Det hukommelsestab kommer man ikke til livs ved at beskikke advokatbistand til offeret eller ved at sætte straffen for trusler mod vidner op. Man kommer det kun til livs ved at give vidners identitet bedre beskyttelse. Derfor har vi i CD også sympati for den del af V's og K's forslag, som netop giver mulighed for at anonymisere vidnerne i ganske særlige tilfælde.

Det er CD's håb, at det under udvalgsarbejdet vil være muligt at forene de tanker, der ligger i de forslag, vi behandler under ét her, og at vi kan tage det bedste, så man ender op med en virkelig effektiv styrkelse af indsatsen mod voldskriminaliteten både gennem en skærpelse af straffelovens bestemmelser og gennem en styrkelse af domstolens muligheder for at komme til bunds i sagerne.

Pia Kjærsgaard (DF):

Dansk Folkeparti kan naturligvis tilslutte sig Venstres og De Konservatives forslag. Jeg tillader mig at starte i den orden, for det er bedst at gøre det positivt fra starten.

Til gengæld er der ikke den vilde begejstring for regeringens forslag. Jeg ved faktisk sandt at sige ikke, hvordan det her forslag vil ende. Sådan som jeg har kunnet høre debatten, har der jo egentlig ikke været flertal for regeringens forslag, men muligvis er der basis for, at man igenem udvalgsarbejdet kan prøve at få strammet op over for regeringens forslag og håbe på, at der så kan være enighed i Folketinget om at gøre noget ved den omsiggribende voldskriminalitet.

Der har været diskuteret utrolig meget om statistik – om det nu kan være rigtigt, og der har været tilbagevisninger af og påvisninger af, at volden er stigende i Danmark. Jeg skal ikke

kommentere de forskellige statistikker eller de forskellige undersøgelser, der har været.

Det, jeg blot kan konstatere, er, at den danske befolkning i allerhøjeste grad bliver mere og mere utryg, og jeg tror bestemte ikke, det skyldes, at medierne fokuserer for meget på de her ting. Tværtimod så bør man naturligvis fokusere på nogle ting, som er fuldstændig uacceptable i et retssamfund og i et dansk samfund.

Det er en kendsgerning, at der er for mange, der er bange for at gå på gaden om aftenen, at der er mange ældre mennesker, som ikke tør gå ud, som ikke tør køre i tog osv., og det synes jeg at folketingspolitikere er forpligtet til at gøre noget ved.

Samtidig skal man selvfølgelig ikke gøre livet lettere for de kriminelle. Man skal bestemt gøre livet lettere for kriminalitetens ofre. Det er altid noget, som Dansk Folkeparti vil støtte.

De her forslag, som vi behandler i dag: Der er bestemt gode elementer i alle 3 forslag, og som sagt håber jeg, at det vil lykkes på visse punkter at få stramminger, så der kan blive enighed om de her ting. Vi er stadig væk milevidt fra, hvad vi kunne ønske os af en voldspakke, når vi ser på regeringens forslag.

Sikkerheden for ansatte i restaurationslivet er det også på tide at der bliver gjort noget ved. Det er inden for de seneste par år blevet et højrisikjob at arbejde eksempelvis som dørmænd uden for diskoteker og natrestauranter, og vi har desværre blot inden for de sidste par måneder oplevet en række uhyggelige episoder kulminerende med drabet på den århusianske dørmænd Racheed Lawal.

At politiet nu får lettere betingelser for at skride ind over for besiddelse af våben er en styrkelse af politiets muligheder for at komme den hårde voldskriminalitet til livs. Men det er stadig væk surt at være dansk politimand med de muligheder, der findes, og med den konsekvente mangel på vilje til at bekæmpe kriminaliteten, som også domstolene udviser. Gang på gang ender et godt stykke politiarbejde med, at den kriminelle løslades, når han fremstilles i grundlovsforhør, og så får han tiltalefrafald, når sagen går til doms.

Når domstolene på den måde langtfra udfylder de strafferammer, som Folketinget tilsigtede, så er det jo nødvendigt, at der bliver gjort opmærksom på, at der skal ske noget på det her område. Man kan gøre det på mange måder; man kan hæve strafferammerne, sådan som det er gjort i Venstres og De Konservatives forslag,